

EGEN GUD ELLER EGEN GUDSRELATION?

Vilken Gud tror vi på?

Omsorgen om vår Gudsrelation och våra medmänniskor – återkommer jag ofta till, men vem är den Gud som jag nämner i dessa kåserier. Det borde vara klart för de flesta vid det här laget men en och annan kanske ser Gud som något allmänt övergripande. Något slätstruket och formbart. "Gud" ... ett ord; en person; ett begrepp? Något som blir vad vi gör det till?

"Var och en blir salig på sin egen tro", sägs det. Men om jag klurar ut en skräddarsydd gudsbild där jag fastställt precis hur en gud ska vara och tänka för att passa mig, så har jag ingen behållning av den hjärngymnastiken. Och bra är väl det – för tänk om Gud skulle kalla till sig en stor stab av änglar och säga:

"Hörrni, nu har vi en hel del jobb att utföra, för det är några i Skelleftebygden som intensivt börjat tro på det här sättet – och det får vi lov att rätta oss efter!"

När jag nyligen blivit frälst träffade jag en ung kvinna som kunde tänka sig "att bli religiös en dag" – men då skulle hon hitta nåt som passade henne. Något som var roligt och inte hindrade henne att leva det liv hon levde.

Hennes ord har följt mig fast jag inte ens minns hur hon såg ut eller vad hon hette. Jag tyckte att det var konstigt att sätta "nåt som passar en" framför att hitta Sanningen. Det var nämligen den jag var ute efter innan jag blev frälst – och även fann.

En ungdomsvän ser sig som ateist. Hon tycker att man ska tro på människans egna resurser och möjligheter och att människan innerst inne är god.

Visst kan människan göra funderliga ting – men att hon innerst inne är god tar jag inte för givet. Ibland behöver man bara skrapa lite på den goda ytan så kommer något annat fram.

Min ateistiska vän säger: "Om jag nån gång ska tro på Gud så ska det vara en hon – inte en han!"

En bekant har inte ens funderat på att det kan finnas nån gud. Det är inte intressant eller viktigt för honom. Samtidigt är han med i en orden som man "måste vara protestant" för att vara med i.

En äldre dam som jag jobbade med för många år sen, förklarade att hon alltid haft kvar sin barnatro. Den gjorde henne trygg och hon berättade lite om den. Jag påpekade vänligt några bitar som

inte stämde med vad Bibeln säger. Hon blev arg och menade att jag inte hade rätt att förstöra det hon trodde på. Hon ville inte ha rätt bild – hon ville ha sin bild.

Så är det nog för fler, kanhända även inom kyrkväggarna, att man har en hemsnickrad gudsbild som man inte vill ändra på.

En god vän till mig, som jag då känt i 35 år, började intressera sig för andliga ting och fann Jesus. Han bor i en annan stad men ringde ibland med frågor av alla de slag. Och jag hörde prasslet när han bläddrade i den bibel han hade framför sig.

”Jo, jag undrar – på ett ställe står det såhär ... vad betyder det? Och sen undrar jag vad du tror om det här ... Sen var det nån som påstod att Jesus sagt att ...”

Det här är bland det bästa jag vet – att få svara på andliga frågor av en som är hungrig på att veta mer om Gud.

Har jag då svar på alla frågor? Nää det har jag inte och det behöver jag inte ge sken av att ha heller. Det är så skönt att inte vara så kategorisk och tvärsäker som jag var för en massa år sedan. Genom åren har det blivit tydligt för mig att det finns så mycket som jag inte förstår. Men Gud förväntar sig inte att jag ska förstå – Han ber mig att Förtrösta!

Så nu läser han och upptäcker en helt ny värld. Den där första upptäckarglädjen är något alldeles speciell.

”Men”, kan han säga. ”Varför skulle jag måsta bli över 56 år innan jag begrep det här – tänk om jag fattat det tidigare. Så annorlunda allt hade blivit då.”

”Jamen” svarade jag, ”det är väl bra att du fattar det nu. Ibland är man inte i läge för att Gud riktigt ska få tag i en.”

”Men, tänk ändå att Gud ville ha en som mig!”

Under samma tid hade jag en upprörd diskussion med en annan person, även han i 55-årsåldern – en man som rört sig i kristna sammanhang under hela sitt liv. Han visste inte ens var han hade sin Bibeln för den hade han inte använt på 35 år! Han har ingen nyfikenhet som driver honom – inget intresse av att lära känna den Gud han säger sig tro på. Han bekänner sig som kristen och kan gå till kyrkan på söndagar och är nöjd med det.

Lika glad som jag blir över den förste mannens förhållande till Guds ord – lika sorgsen blir jag över den andres. Jag förstår det inte! För mig är det en ekvation som omöjligt kan gå ihop. Hur kan man, på en sån grund, säga sig vara kristen och se sin plats i himlen som en självklarhet – men egentligen inte vilja ha en personlig kontakt med Gud!

Det är som om man går fram till biljettluckan och förser sig med en biljett till Himmelen. Sen går man tillbaka till sitt och klappar sig på fickan ibland, där biljetten ligger. Men man glömmer bort att den här biljetten inte är som till en konsert eller en teaterföreställning. Nej den här biljetten är mer att likna vid en livslång upptäcksresa som man bör vara med på hela tiden. En vandring tillsammans med den Frälsare man sagt ”Ja!” till. För vad ger vi för signaler till Jesus om vi säger att vi vill vara med honom i evighet men inte tar oss tid att vara med honom idag!?

När det mesta av min något chockade reaktion lagt sig, insåg jag att det finns olika varianter inom de kristna leden – och sånt som upprör mig, är normalt för andra. Alla har inte en nära egen relation med Gud. De kan ha sina ledare och sina mötesordningar och sina traditioner. Och vad kan jag mer säga än: Gode Gud förbarma dig över oss!

Jag menar inte att jag har rätt och andra har fel! Jag menar att Gud måste ges rätt när Han, i sitt ord, beskriver hurdan Han är! Gud vill att vi ska lära känna Honom som han verkligen är! Och i Jesus finns den allra bästa beskrivningen eftersom han "inte gjorde något annat än han såg Fadern göra".

För att ytterligare förstå detta behöver vi bara gå till oss själva. Hur vill vi bli sedda? Som den vi är eller som någon tycker att vi ska vara?

Ett litet exempel:

Tänk er att jag sätter ut en annons där jag söker jobb och gör ett cv där jag beskriver mig själv och vad jag är duktig på. Till min glädje hör någon av sig och vill att jag ska komma på anställningsintervju!

Det visar sig då att de vill att jag ska jobba som simlärare för fransktalande barn! De hade sett mitt foto och tyckt att jag verkade rejäl – men de hade inte varit observanta på att jag inte kan tala franska, är rädd för vatten och sjunker som en gråsten. De tyckte att jag skulle passa utifrån den bild de hade gjort av mig – inte utifrån mina egna ord.

Ja ni förstår ju hur tokigt det låter, om någon skulle göra på det sättet – men när det gäller vår egen gudsbild så kan vi tänka annorlunda. Vad nu det ska vara bra för!?

